

Jus Canonicum In V. Libros Decretalium Distributum

novâ Methodo explicatum, Omnibus Capitulis Titulorum (qui in Antiquis, & novis Libris Decretalium continentur) promiscuè & confusè positis, in ordinem doctrinæ digestis. Adjunctis Aliis Quæstionibus Connexis, Quæ Ad Plenam Cujusque Tituli, Aut Materiæ Cognitionem, Et Expositionem Pertinent. ...

Respondens Libro Quinto Decretalium. In Quo De Judicio, Seu Ordine Judiciario criminali, nec non de criminibus Ecclesiasticis, & secularibus ... agitur ...

Pirhing, Ehrenreich

Dilingae, 1677

Titulus. XVI. De Adulteriis, & stupro.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98302](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98302)

SERIES CAPITVLORVM.

IN ANTIQVIS.

c. 1. n. 8. & 9.	c. 17. n. 75. & seq.
c. 2. n. 83.	c. 18. n. 16. & seq.
c. 3. n. 84.	c. 19. in princ. n. 67. & seq. §. Ad ultimum. n. 107.
c. 4. n. 4.	
c. 5. n. 15.	
c. 6. in princ. n. 11. §. Qui vero. n. 31. §. Illi autem. n. 34. §. Illi etiam. n. 35. §. Et quoque. n. 36. §. Eos insuper. n. 37. §. Illis præterea. num. 38. §. Clericos autem. ult. num. 39.	c. 20. n. 13. & 14. c. 21. n. 102. c. 22. n. 52. c. 23. n. 53. c. 24. n. 115. & duobus seqq. c. 25. & ult. n. 54.
c. 7. n. 55.	
c. 8. n. 56. & seqq.	
c. 9. n. 51.	
c. 10. n. 85.	
c. 11. n. 12.	
c. 12. n. 58. & seq.	
c. 13. n. 47.	
c. 14. n. 48.	
c. 15. n. 49.	
c. 16. n. 50.	

IN SEXTO.

c. 1. num. 24. & duobus seqq.
c. 2. num. 103. & duobus seqq.
c. 3. & ult. n. 21. & seq.

IN CLEMENTINIS.

Clement. unic. num. 70. & duobus seqq. & in fine. num. 77.

TITVLVS XIII.

DE TORNEAMENTIS.

Prohibentur fieri torneamenta ad ostentationem virium, & audacia, unde mortis, & animarum pericula sæpe proveniunt, & si quis in his mortuus fuerit, Ecclesiastica sepultura carere debet, quamvis ei petenti poenitentia non sit deneganda, c. 1. h. n. 1. Sunt tamen licita, si cum tali moderamine fiant, ut cesset periculum mortis, etsi raro, & per accidens sequatur mors, vel grave vulnus infligatur, n. 2. Constitutio autem Clementis V. in qua torneamenta prohibentur, revocata fuit in Extravag. unic. Joann. XXII. h. t. n. 2. Qui ad locum torneamenti destinatum accedit, non animo pugnandi, sed ex alia causa, v. g. exigendi debita, si casu ibi decedat, non privatur sepultura Ecclesiastica, c. 2. n. 3. h. t.

SERIES CAPITVLORVM.

IN ANTIQVIS.

c. 1. n. 1.
c. 2. n. 3.

IN EXTRAVAGANT.

Joann. XXII.
Extrav. unic. n. 2.

TITVLVS XIV.

DE CLERICIS PUGNANTIBUS in duello.

§. I. Quid sit duellum, & quando sit prohibitum, vel licitum, & de penis Iure statutis in eos, qui ineunt illicitum duellum.

ASSERTIO I. Duellum est singularis pugna duorum inter se ex condito suscepta, & est illicitum ac prohibitum Iure naturali ac Divino, Civili & Canonico. Et in specie illicitum est offerre, vel acceptare duellum ad probationem veritatis, & criminis purgationem. Secundò, ad corporis vires ostentandas. Tertiò, ad dirimendam litem civilem. Quartò,

ad tuendum proprium honorem, vel ipsius vitandam. Quinò, ad animos spectant inordinabiles, n. 1. Aff. 2. Plures sunt casus, in quibus tum est privatum duellum acceptum, quæ poenitentia in eos, qui ineunt illicitum duellum, n. 2. Quænam poenitentia sit à Concilio Tridentino postea extensa sunt à Gregorio XIII. et à Clemente VIII. etiam ad fautores, c. 1. §. 11. Quæ poenitentia Iure Canonico statuitur pugnantes in duello.

ASSERTIO I. Clericus, qui sponte duellum obtulit, vel oblatum accepit, et loquendus: potest tamen Episcopatum non diffiniri si non sit secuta mors, vel mutilatio, n. 4. Perpositionem hic intelligitur non propriam dictam, sed suspensio ab Officio, & beneficio, non ipso, sed per sententiam Iudicis, quem poenitentia Clericus, si ipse alium ad illud provocaverit, fuerit provocatus, modo ad illud provocatus fuerit, & sponte pugnet, & non ob necessitatem, quam evitare non potuit, n. 5. Aff. 4. Clericus irregularis efficitur, non solum si ipse per se occidit aliquem in duello, sed etiam si ipse non occidit adversarium occidit; homicidium enim committitur, non solum factum, sed etiam passum, consilio, vel defensione; potest tamen Episcopus tali dispensare, c. 2. h. t. n. 6. Considerandum, per quam admittitur purgatio per duellum, in utroque eventu illius appareat de innocentia Rei accoli, vel convinatur de crimine, de quo est accusatus, vel re prohibita tanquam prava, & reprobanda, n. 7. Clericus vero Iure novo Concilii Tridentini ipso facto excommunicatus est, n. 10.

SERIES CAPITVLORVM.

IN ANTIQVIS.

c. 1. n. 4. & seq.

c. 2. n. 6. & seq.

TITVLVS XV.

DE SAGITTARIIS

Excommunicandi sunt, qui exercuerint mortiferam artem (quippe que cadibus causam daret balistarum, seu Sagittariorum, contra Christianos Catholicos, & que prohibetur exerceri in bello christiano, non autem in iusto, c. unic. h. t.).

SERIES CAPITVLORVM.

IN ANTIQVIS.

c. unic.

TITVLVS XVI.

DE ADULTERIIS, ET STUPRO.

SECTIO I. De crimine adulterii, & poenitentia penis.

§. I. Quid sit adulterium, & quibus modis committatur?

ASSERTIO I. Adulterium est alieni conjugii latro, & in se continet duplicem malitiam, nempe luxuriam, & iniustitiam, quia est coitus cum uxore alterius, n. 1. Aff. 2. Vellit vir conjugium suum cognoscere carnaliter mulierem solutam, & eam

ulterium simplex, ex parte viri tantum: vel si vir solutus cognoscat feminam conjugatam, & est adulterium simplex ex parte feminæ tantum, vel si vir conjugatus accedat ad feminam itidem conjugatam, & est adulterium duplex, ex parte utriusque, num. 2. De Jure Canonico si vir conjugatus concubat cum alia etiam soluta, adulterium verè committitur, licet aliud sit de Jure Civili, quia pœna adulterii tunc non incurruntur, cit. n. 2. Item committitur adulterium, si conjugatus cum sponsa aliena per verba de præsenti ducta carnalem copulam habeat, quæ à viro suo nondum fuit cognita: non autem committitur adulterium cum alterius sponsa de futuro, n. 3.

§. II. De accusatione criminis adulterii.

Quær. 1. Quinam admittantur ad accusationem adulterii? Resp. Inprimis, & ante omnes alios, maritus etiam ante patrem adulteræ etiam si pater prævenerit modò maritus non fuerit negligens in accusanda adultera, n. 4. Post maritum cessantem aut nolentem agere, admittitur ad accusandum adulterium pater mulieris; post hunc verò reliqui cognati: & cessantibus propinquis, etiã extranei admittuntur ad accusandum: quin imò quilibet de populo, ad accusationem adulterii admittitur, modò mas sit, & major 25. annis, n. 5. Et si maritus accusare possit uxorem, non tamen uxor maritum de adulterio criminaliter ad legalem pœnam infligendam, de Jure Civili, siue maritus accedat ad solutam, siue conjugatam, n. 6. Sed de Jure Canonico etiam uxor criminaliter accusare potest virum suum de adulterio, n. 7. Quær. 2. Intra quod tempus accusatio adulterii sit instituenda? Resp. Maritus jure speciali mariti accusare potest uxorem adulterii intra 60 dies utiles à tempore soluti matrimonii per divortium: post 60 dies verò, admittuntur etiam extranei, n. 8. Quær. 3. Quinam accusari possint de adulterio? Resp. Accusari possunt tam adulter, quàm adultera, modò per dolum, siue scienter adulterium commissum sit, n. 9. Etiam si mulier conjugata sit publica meretrix, cit. n. 9. Quær. 4. Coram quo Judice instituenda sit accusatio adulterii? Resp. Si agatur criminaliter ad pœnam sanguinis, aut mortis, solus Judex secularis potest cognoscere; quoad alias verò pœnas est crimen mixti fori, ita ut Judex Ecclesiasticus, & secularis possit eas infligere, & sit inter eos præventioni locus. Si verò de adulterio agatur civiliter ad divortium tori, solus Judex Ecclesiasticus potest de illo cognoscere, n. 10. Quod si vir contra uxorem adulteram instituat actionem criminalem ad publicam ejus punitionem, vel uxor contra virum, secundum Jus Canonicum, non potest postea, etiam eo judicio finito, agere de adulterio civiliter ad divortium, & amissionem dotis: aut vice versâ, finito judicio civili, vir uxorem, vel hæc virum adulterum criminaliter accusare, n. 11.

§. III. Quomodo probandum sit adulterium?

Adulterium non potest directè probari per testes, vel instrumenta, sed solis præsumptionibus, & indicitiis ac conjecturis. Unde in c. 4. h. t. dicitur, maritus etiam ex suspitione uxoris accusare permittum est, & additur, & ipsi plus cæteris de adulterio accusare possunt, & defendere, n. 12. Porro non sufficit ad plenam probationem adulterii quæcunque suspicio probabilis, sed requiritur violenta, quæ sufficit ad

condemnandum: quales præsumptiones violentæ plures enumerantur hic, n. 13. & 14.

§. IV. An maritus teneatur uxorem adulteram non resipiscentem dimittere, nec eam sibi reconciliare, nisi post peractam penitentiam, & emendationem?

Responsio est affirmativa; nam si vir sciat, uxorem suam deliquisse, nec egisse penitentiam, sed permanere in adulterio, & cum ea vixerit, reus erit & particeps peccati illius. Si verò mulier dimissa egerit penitentiam, & voluerit ad virum reverti, debet (id est, potest) sed non sæpe, recipere peccatricem, c. Si vir. 3. h. t. n. 15. Unde oriatur hæc obligatio dimittendi uxorem adulteram resipiscentem in publico adulterio, n. 16. Hæc obligatione dimittendi virum adulterum incorrigibilem non vicissim tenetur uxor, n. eod. Si vir ignoret uxorem suam adulterum commisisse, non sit particeps adulterii, etiam si eam retineat. Si verò uxor sæpius delinquat, adulterando cum alio, semper potest maritus ei dimittere injuriam, si vult, & post penitentiam eam recipere, non tamen ad id cogitur, n. 17.

§. V. Quæ sint pœne adulterii, tam criminales, quàm Civiles?

Quæ sint pœne criminales adulterii secundum Jus Civile, n. 18. Et quæ secundum Jus Canonicum, n. 19. Si verò Clericus se adulterium commisisse in Judicio confessus sit, vel de eo convictus, deponi debet ab Officio, & Clericatus Ordine, & communione fidelium ei concessâ, in Monasterio ad agendam ibi penitentiam toto vitæ suæ tempore collocari, cit. n. 19. Si verò tantum de adulterio fuerit suspectus, & infamatus, tunc purgatio solum ei est indicenda, quam si præstiterit, absolvitur: deficiens verò suspendi debet ab Officio, ut constat ex c. Significasti. 5. h. t. Ubi habetur, quod si mulier publice fateatur, se intra Ecclesiam cum Sacerdote peccasse, est ei imponenda condigna penitentia. Sin autem Sacerdos neget crimen, debet ei ab Episcopo Canonica purgatio coram quinque Presbyteris indicenda, & si se purgare potest, permittatur ministrare in Officio suo; si non potest, ab eo suspendatur, n. 20. Explicatur, n. 21. Jure Civili ac Cæsareo licet quidem patri adulterum cum filia sua in adulterio deprehensam impunè occidere, non tamen marito licet uxorem cum adultero deprehensam occidere. Sed de Jure Canonico, & in foro conscientie nequaquam licitum est, siue patri, siue marito adulteros quoscunque in delicto cum filia, vel uxore deprehensos privata auctoritate, occidere, n. 22. Quæ sint pœne civiles adulterii? n. 23.

§. VI. An, & quando adulterium unius conjugis compensetur cum adulterio alterius?

Quær. 1. An mutua conjugum adulteria compensentur invicem, quoad pœnas civiles? Resp. Compensari, non solum quoad divortium, sed etiam quoad amissionem dotis, & bonorum uxoris adulteræ, & donationis propter nuptias, ita ut neque vir adulter lucretur dotem, aut alia bona adulteræ, nec uxor adultera donationem propter nuptias sibi factam à viro, sed mutua fiat delictorum compensatio, n. 24. Et hinc si uxor separata à viro petat sibi restitui virum, vir est cogendus recipere mulierem, sed si constet per evidentiam rei, vel legitimam confes-

dictis, vel precibus etiam importunis, vel muneribus induxerit ad consensum in stuprum, sine alia tamen vi, fraude, vel minis. Aliud est, si precibus Principis, Domini, vel Superioris puella inducta fuisset ad consensum, *num. 50.* Contraria tamen sententia est etiam probabilis, & miseris puellis favorabilis, *n. eod.* Aff. 8. Etsi virgo sub patria potestate sit constituta, & liberè consentiat in stuprum, non tamen stuprator tenetur ideo restituere aliquid parentibus illius, quamvis parens ea de causâ augeat dotem, ut possit filiam in æquè bono matrimonio collocare, *n. 51.* Aff. 9. Potest femina, quæ per vim, metum, vel fraudem in stuprum consensit, etsi in patris potestate adhuc sit constituta, remittere obligationem satisfaciendi stupratori, ita ut ad nihil etiam patri solvendum teneatur, saltem in conscientia, & ante condemnationem Judicis, *n. 52.* Aff. 10. Si constet virginem voluntariè esse defloratam à Clerico, is in utroque foro, conscientiæ, & externo, liber est à præstatione dotis, *num. 53.*

§ IV. Ad quid obligetur, qui stupravit virginem, sub spe ac promissione matrimonii?

ASSERTIO I. Qui defloravit virginem, verè & sincerè ei promittendo matrimonium, si consenserit in copulam, tenetur stare promissis, & ducere defloratam, siue fuerit virgo, siue honesta vidua, *n. 54.* Etsi verò is, qui virginem, vel viduam corrupit, sub promissione matrimonii, fuerit priùs simplici voto Religionis, vel castitatis obstrictus, adhuc tenetur eam ducere, & multò magis, si votum Religionis, vel castitatis sit emissum post promissum matrimonium, sub conditione secutæ copulæ, *n. eod.* Excipitur, si femina scivit, deflorem esse voto castitatis, vel Religionis obstrictum, *n. 55.* Aff. 2. Qui virginem defloravit, promittendo ei matrimonium, si in stuprum consenserit, sed scitè, debet illam ducere in uxorem, si ipsa velit, nec sufficit, si pecuniâ vellet satisfacere pro damno per stuprum illato, *num. 56.* Quibus casibus etiam is, qui scitè promissit virgini matrimonium, si in stuprum consenserit, non tenetur eam ducere in uxorem? *n. 57. & 2. seqq.*

§ V. An stuprum sit crimen mixti fori, & quomodo sit probandum?

ASSERTIO I. Si stuprum commissum sit à Clerico, de eo cognoscit Judex Ecclesiasticus; si verò à laico, Judex secularis, *n. 60.* Aff. 2. Virgo stuprata in foro externo præsumitur fuisse virgo, quæ cum communiter habita fuit pro virgine, ideòque si stuprator alleget contrarium, dicendo illam non fuisse virginem, cum carnaliter eam cognovit, id probare debet. Item in foro externo virgo deflorata semper præsumitur seducta, siue occasione, aut importunis precibus inducta ad stuprum, nisi contrarium à stupratore probetur, *n. 61.* Et hinc si mulier stuprata asserat, se fuisse virginem tempore stupri, idque juramento confirmet, creditur ei affirmanti, & non stupratori, id neganti, nisi probet, *n. 62.* Aliud est, si mulier asserat, se esse corruptam, vel imprægnantam à Titio, is verò id negat, tunc enim non est standum ejus assertioni etiam juratæ, si alias probationes non asserat, *n. 63.* Potest autem stuprum, sicut & simplex fornicatio, iisdem fermè modis probari, quibus adulterium, *cir. num.*

63. in fine.

SECTIO III. De aliis delictis carnis, eorumque pœnis.

§ I. De crimine incestus, & sacrilegii.

Quær. 1. Quid sit incestus, & quot modis committatur? **Resp.** Incestus est concubitus cum persona consanguinea, vel affine in gradu prohibito, & committitur inter personas, quæ Jure Divino, vel humano prohibentur inter se matrimonium contrahere: Jure Divino inter ascendentes, & descendentes per lineam rectam, patrem & filiam &c. Jure humano inter cognatos, & affines in linea collateralis, usque ad quartum gradum inclusivè, excepto primo gradu, inter fratrem, & sororem, *n. 64.* **Quær. 2.** Quæ sit pœna incestus de Jure Civili, ac de Jure Canonico? **Resp.** primò, pœnæ Juris Civilis enumerantur, *n. 65.* Sunt tamen plures casus, in quibus illæ pœnæ non incurruntur, *n. eod.* De Jure Canonico, si Clericus incestum committat, perpetuò est deponendus ab Ordine ac Officio, & beneficio: si verò Laicus scienter crimen incestus commisit, excommunicari potest: & si incestus sub specie, & colore matrimonii sit commissus, ut si qui scienter contrahant matrimonium in gradibus consanguinitatis, vel affinitatis Jure Canonico prohibitis, excommunicationem ipso jure incurrunt, *n. 66.* Ad incestum revocatur stuprum siue fornicatio commissa inter eos, qui solâ cognitione legali, seu civili per arrogationem, seu adoptionem sunt conjuncti, qui tamen propriè non est incestus, & punitur pœnâ solùm arbitrariâ, *num. 67.* Ad incestum revocatur etiam stuprum, vel fornicatio commissa inter conjunctos cognitione spirituali, ratione Sacramenti Baptismi, & Confirmationis, qui tamen non est propriè dictus incestus, & punitur solùm pœnâ arbitrariâ; Sacerdos verò, qui carnaliter cognovit filiam spiritualemente à baptismo susceptam, vel quam tenuit in Confirmatione, vel illius matrem, est suspendendus ab Officio, *cir. n. 67.* **Quær. 3.** Quid sit, & quomodo committatur crimen sacrilegii? **Resp.** Sacrilegium est sacrilegus concubitus, siue illicita fornicatio cum persona Deo dicata per votum Religionis, vel Ordinis: etsi fornicatio Clerici regularis, vel etiam secularis in Sacris constituti cum soluta sit sacrilegium, in foro tamen externo non censetur, nec punitur ut sacrilegium, sed ut simplex fornicatio tantum. Si verò committatur sacrilegium cum Moniali, si Laicus est, excommunicatur: si Clericus, non solùm beneficiis privatur, sed etiam deponitur ab Ordine, & in Monasterium perpetuò detruditur: Monialis verò in strictius Monasterium Virginum detruditur, *n. 68.*

§ II. De Crimine sodomie, & pœnis illius.

Sodomia est nefandum crimen contra naturam, per quod masculus cum masculo coit, vel etiam femina cum femina: est autem crimen mixti fori, de quo etiam Judex Ecclesiasticus cognoscere potest. Potest hoc crimen committi etiam à masculo cum femina cognoscente illam in vase præpostero: probabilis tamen est, non esse puniendum pœnâ ordinariâ, quia non est sodomia strictè sumpta, *num. 69.* Quæ sint pœnæ propriè dictæ sodomie de Jure Civili, *num. 70.* Et quæ Jure Canonico? *n. 71.* Hodie omnes Clerici seculares, & regulares sodomitæ degradandi sunt, & Potestati seculari tradendi, *n. 72.* Et quæ requirantur ad hanc pœnam degradationis incus-

§. III. De simplici fornicatione, & concubinato,
& utriusque pœnis.

SERIES CAPITULORUM.

IN ANTIQUIS.

- c. 1. n. 39. & duobus seqq.
c. 2. n. 40. & seqq.
c. 3. n. 15. & duobus
seqq.
c. 4. n. 12.
c. 5. n. 20. & seqq.
c. 6. n. 25. & seqq.
c. 7. & ult. n. 27.

TITVLVS XVII.

DE RAPTORIBUS, ET INCENDIARIIS,
& violatoribus Ecclesiarum.

SECTIO I. *De rapto, & raptoribus, tum personarum,
seu corporum, tum aliarum rerum, seu
bonorum.*

§. I. De raptu, & raptoribus Virginum, & aliarum
mulierum, earumque pœnis.

Quær. I. Quid sit raptus mulierum, & quomodo à stupro distinguatur? Resp. raptus propriè committitur, quando virgo, vel etiam alia mulier inge-

nua, seu libera, & honesta, libidinis causa
abducitur, sive illatam mulieri potestatem
rentibus, vel alijs, in quorum potestate
constituta: vel etiam si quis rapat: feminam
contrahendi cum illa matrimonium, *cap. de
rapto ad stuprum propriè, & stricte dist. 1. ubi
eod. Qu. 2. Quæ pene Jure Civili, tum de
raptore virginum, & aliarum mulierum: tum de
referuntur, n. 2. Qu. 3. Quæ pene in
co. decretæ sint in raptore mulierum: &
rantur? n. 3.*

§. II. *Quae conditiones requirantur, ut reus mori-
rant poena Iure Communi Civili, vel Canonico
in eos statui?*

in eos statim:
Quatuor requiruntur conditiones. Prima est
ut raptus fiat, cum violentia illata, vel sine
raptu: vel ejus parentibus, aut Tutoribus, si
rapum est potestate, aut cura. Hinc, si quis
non committit raptum, si puella fit, si minor
est potestate constituta, sine vi, & volens
conducitur. Secundò verò committitur raptus, si fuerint
tantum dissensient, nolique eadem domo parentum
etiam parentes ejus consentiant. Tertio, si
initio consentit in sui raptum, sed abducentibus
postea invita carnaliter sit cognita, non committitur
raptus, sed est suprum violentum. Si vero invita
ab initio invita abducta est, sed postea libere con
suet sit in copulam, censendus non raptus, quia initium
spectandum est, in quo violentia desinit, n. 4. Quo
tò, si fœmina sui juris solis precibus importunata
aut metu reverentiali, sine omni dolo, sit abduc
ta sit, non censetur raptus, qui potest etiam
puniti possit: scilicet est, si fraudibus circumven
tatur. Quintò, si puella sub parentum potestate
constituta ex eorum domo, ipsi invitis, abducatur
etiam ipsa consentiat, verò committitur raptus, quia
gravis injuria infertur parentibus, quamvis ipsa
non sit infligenda pœna ordinata raptus, si
mitior. Sed etiam puella consentiens abducatur
parentibus ejus ignorantibus, committitur raptus,
quia sine consensu eorum est abducta. Idemque
si sine consensu, & volutate Tutorum fit abduc
ta, n. 5. Quod autem dictum est, ejus raptum, si puella
volens abducatur est domo parentum, ipsi invitis, etiam
etiam ignorantibus, quamvis mitius puniatur, si
imitari debet, nisi tractatus de matrimonio inco
perassetur, n. 6. Nam si vir volens contrahere de
trimonium cum puella, ipsam rapiat, & confessionem
sed invitis parentibus, & postea matrimonio con
tractum illud tenet, & si fuerit consummatus
non potest illa professionem emittere in Religionem
sine consensu viri: potest autem constare matri
monium contractum fuisse, per probationes, n. 7.
Confessionem mulieris, c. pen. h. i. cit. n. 6. Ut
mulieris, in vitis parentibus factus, non sit contra
pœnis, duo requiruntur, nempe ut puella in abduc
tionem sui consentierit, & ut sponsalia saltem
contractu præcesserint, quatinus non requiratur, ut
trimonium sit actu secutus, n. 7. Quod si sine
conico non censetur committi raptus, nec puni
tur, si puella volens abducta sit, etiam reclamante
parentibus, cit. n. 7. Uxor Religionem professam
sui licentia, ei ipsam repetenti restituenda est, si
iudicio fateatur, ante ingressum in Religionem, non